

„Pe pământ stramtorare popoarelor cu nedumerire; mugind marea (Isaia 17:12—14), de șgudurea valurilor (clase) lor neliniștite și turburate) așa, ca oamenii mai și vor da suletul de frica și de așteptarea celor ce vor să fie (vina) pe pământ; ca și puterile cerului (ecclesiaticismului vor fi șgudulte... Așa voi, când veți vedea această întâmplându-se, să știți ca este aproape împăratia lui Dumnezeu. Căutați în sus, ridicați capetele voastre (și va bucurați); ca să apropie rascumpărarea voastră”. — Mateiu 24:33; Marcu 13:29; Luca 21:25—31.

TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

Vol. V.

CLUJ

IANUARIE 1921

BROOKLYN

No. 1

SĂGEȚILE TĂIOASE ALE LUI MESSIA

Ascutească-se săgețile tale, străpungă inimile neamicilor regelui; sub pași tăi cadă popoarele. — Psalm 45: 6.

ADESE găsim că chiar acei oameni căror le place limbajul simbolic, atunci când citesc Sf. Scriptură, cu o încăpăținare de neînțeles i-au lucrurile literalmente ignorând frumoasele înțelesuri ce să găsească acolo. Acest obicei este atât de persistent încât chiar citind Apocalipsul, Cartea simbolurilor, ei i-au aceste conștatări ad literam, cu toate că în introducerea să spună că Domnul a trimis și prevestit prin semne pentru a arăta evenimentele ce trebuiau să decurgă. Noi nu insistăm, cum o fac unii, asupra unei interpretări a Sf. Scripturi care ar trece peste adevăratul înțeles, arătând tocmai contrarul celor scrise. Cerem numai să se dea adevăratul înțeles limbajului simbolic, metaforic, și hiperbolic cum suntem obișnuiți să o facem cu cele ce privesc viața noastră de toate zilele. Desigur că nimenea nu va putea spune că pornim dela un punct de plecare greșit.

Când prientinii ne spun că anume cuvinte îi lovesc în inimă sau că anume încercări le-a rupt inima, ei de obicei fac uz de expresiuni figurate în modul cum sunt întrebuințate în Sf. Scriptură. (Fapte 2: 37; Isaia 61: 1; Luca 4: 18). Tot așa considerând textul nostru nu trebuie să ne închipuim literalmente săgeți aruncate de Messia care vor pricinui căderea oamenilor cu aceste săgeți în inimă înaintea Sa. În alt loc al Scripturii citim: „Păcătoșii aruncă, ca prin săgeți, cuvintele lor amare; ca să săgeteze pe cel fără prihană”. (Psalm 64: 4, 5.) Așa și aice săgețile lui Messia reprezintă cuvintele Domnului. Dar precum o fântână amară dă apă amară și o fântână curată apă bună, așa și săgețile lui Messia în loc de a fi cuvinte amare, precum aruncă păcătoșii, nu sunt decât puternice cuvinte de adevăr și daruri. Simbolismul e analog (asemenea) celui din Apocalipsul unde Messia este arătat, în viitoarea lui glorie din Mileniu, ca eșindu-i o sabie din gură cu care va lovi popoarele.—Apocalipsul 19: 15.

Sabia Spiritului este Cuvântul lui Dumnezeu. (Efeseni 6: 17.) Sabia din gura lui Messia va fi vestea pe care El o va trimite. „Așa va fi Cuvântul, care ese din gura Mea; nu se v

întoarce la Mine desert, ci va împlini toate câte am voit și va prospera în toate câte l-am trimis”. (Isaia 55: 11.) Domnul nostru Ișus Cristos n'a fost trimis numai să rescumpere lumea, ci să o ridice din păcat și stricăciune și să readucă bucuria și supunerea la toți. Christos ne-a rescumpărat prin supunerea și sacrificiul Său la Golgota. Ca „Mielul lui Dumnezeu” Mântuitorul nostru a „gustat moartea pentru fiecare om” „murind drept pentru nedrepti” ca să ne apropie de Dumnezeu. (Ioan 1: 29; Evrei 2: 9; 1 Petru 3: 18.) Dară nu este destul că el prepară calea pentru a aduce omenirea la Dumnezeu înapoi; nu este destul că dreptatea (justiția) lui Dumnezeu a fost debitată pentru noi. Este necesar mai departe ca Mântuitorul să dea mântuiților ajutorul cerut pentru scăparea lor din lanțurile neștiinței, superstiției, păcatului și a morții în libertatea fiilor lui Dumnezeu.

„ACUM SUNTEM FII AI LUI DUMNEZEU”

Această eliberare a omenirii este împărțită în două părți: întâi o clasă specială careia îi foame și sete după dreptate, fiind dușmană păcatului, este binecuvântată în decursul vârstei Evanghelice prin evaluarea or aprecierea bunelor vești despre iubirea lui Dumnezeu și favoarea Sa cătrășei prin Christos. Aceștia sunt duși prin credința lor și nu conțin decât pe acei membrii ai rasei cari au urechi de auzit și credință. „Cine are urechi de auzit să audă”, e chemarea ce să dă acum, pentru că „fără credință este cu neputință a plăcea lui Dumnezeu”. Această mică companie din rasă, învitoare și capabilă prin ajutorul Mântuitorului a merge prin credință și nu prin vedere, primește acum un adevăr special în școala lui Christos și o cercare specială a lealității lor față de dreptate, înainte de cercarea și binecuvântarea lumii. Credincioșii dintre aceștia, vor fi schimbați la sfârșitul vârstei Evanghelice, parte la prima înviere dela natura omenească la natura divină și vor fi făcuți părtași cu Mântuitorul ca „Mireasa” Lui, ca „Corpul” Său în înmăreața vârstă Milenială pentru ridicarea lui din păcat spre dreptate, scoțându-o din ciune și ridicându-o sus, spre perfecțiune.

nea omenească și viața veșnică într'un paradis refăcut pe pământ.

Textul nostru nu să referă la faptele Domnului față de Biserică; pentru că noi nu suntem dușmanii Lui. Cu clasa dușmană să va aranja după a doua venire a Mântuitorului. Aceasta El a arătat-o în una din parabolele Sale, spunând, că un tânăr nobil plecă într'otără depărtată spre a primi pentru sine o împărăție, de care la reîntoarcerea Sa a luat posesia. Înainte de a pleca El a chemat pe servitorii Lui și dându-le talentele le-a zis: Stăpâniți până mă voi întoarce. La întoarcerea Sa, investit cu majestatea, autoritatea și puterea unei împărății, El întâi chemă servitorii Săi (clasa Biserică) și să socoti cu ei recompensând pe cei credincioși, spunându-le: „Bine, slugă bună, pentru că te-ai arătat credincios în puțin fii stăpânitori peste zece cetăți întră întru bucuria Domnului tău”. Pe urmă Regele va spune: „Iar pe acești vrășmași ai Mei, care nu vor să împărătesc peste dânșii aduceți-i aici și înjunghiați înaintea Mea”. (Luca 19:12—27). Uciderea dușmanilor în parabolă corespunde perfect cu imagina din Apocalipsul despre sabie din gura lui Messia cu care va lovi națiunile și corespunde și cu expresiunea din textul nostru care vorbește despre săgețile tăioase ale lui Messia ce vor fi în inimile dușmanilor Săi, făcând pe oameni să cadă înaintea Sa. Nu e vorba literalmente de săgeți nici de sabie nici de o baie de sânge cum e arătată aci, ci de un mare triumf al Cuvântului Domnului în decursul domniei împărății Milenială, după a doua venire a Domnului. Dar acei ce sunt invitați de a deveni din „Mica Turmă” a Domnului, cei „Aleși”, „Mireasa”, „Femeia Melușelului”, „Preoțimea Regală”, Corpul lui Christos, nu sunt doborâți jos cu sabie din gura Sa. Înloc, ei sunt acei cari prin atâtea pilde și experiențe în viață sunt deja obosiți de inimă, însărcinați, să uită cu credință la Domnul dorind ajutorul Său. Vestea ce cade de pe buzele Domnului acum nu este o săgeată nici sabie pentru cei ce sunt invitați a deveni urmașii Lui. Din contră îndemnându-i le zice: „Veniți la mine toți cei însărcinați și obosiți și Eu vă voi da repaus!” Iar ne spune El că vestea Sa este pentru a lega inimile frânte și să dea untelemnul bucuriei în schimbul spiritului îngreoi. — Isaia 61:3; Matei 11:29—30.

Apostolul vorbind de această cauză spune că i-a plăcut lui Dumnezeu că prin nebunia predicii să salveze pe cei care acum cred. (1 Corinteni 1:21). Asta nu înseamnă că vestea e una nebună, din contră, vestea darului lui Dumnezeu este cea mai nobilă, cea mai măreață, cea mai minunată care ar putea să vină în urechile oamenilor. Dar din punct de vedere omenească pare nebunesc lucru din parte lui Dumnezeu de a vorbi lumii când El singur spune că cea mai parte din omenire e surdă și că numai ică colea pot fi găsite urechi ascultătoare. Iar vestea, Evanghelei pentru recompensă pe cei

tători pare nebună lumii, pentru că ea zice: Dacă Dumnezeu ar avea toată puterea, de ce nu forțează preceptele Sale trimițând judecăți care să impună supunere decât să trimită predici, care să invite la iubire și supunere? Răspunsul nostru e că Dumnezeu caută acum un popor deosebit aleși, deosebit binecuvântați, și deosebit cercați, după ce vor fi glorificat pe aceștia binecuvântându-i în marea recompensă a gloriei, onoarei și nemuririi, atunci va fi vremea Sa pentru a uza de putere.

MESSIA VA FI CUCERITOR

Apostolul Pavel, discutând lucrarea lui Christos din timpul domniei Sale Milenială, ce urmează a doua venire a Sa, declară: „El trebuie să domnească până va fi pus pe toți vrășmașii sub picioarele Sale. Moartea cel din urmă vrășmaș, va fi desființată... După aceea a venit sfârșitul, când va fi desființat orice domnie și orice putere și orice stăpânire... Iar când va fi spus Lui toate, atunci și Fiul însuși va fi supus celui care i-a spus toate, ca să fie Dumnezeu totul în tot”. (1 Corinteni 15:25—28). Apostolul introduce aceste declarațiuni în argumentul său asupra învierii morților. Aceasta dovedește că, învierea este pentru toată omenirea, precum „toți mor în Adam așa toți prin Christos vor învia; dar fiecare în a sa ceată; pârğa este Christos, apoi cei ai lui Christos: (toată omenirea) la (ori după) venirea sa”.

În decursul Mileniului de domnie a lui Messia să va uza de putere înloc de predică, și mustrarea Sa va atinge inimile dușmanilor Săi așa că toți vor cădea înaintea Sa. Fiecare genunchi se va pleca și orice limbă va mărturisi. Fericire va fi pentru lume când Messia își va lua a Sa mare putere și domnie. Binecuvântat va fi pentru oameni când tăioasele Sale săgeți îi vor lovi și când judecățile Sale vor sfărâma țările și impietritele inimi; de oarece, cum declară Scripturile, El rănește pentru a vindeca. (Osea 6:1). Procesul vindecării va fi în coincidență cu rănirea și sfărâmarea, pentru că marele Messia, Christos și Biserica, nu vor fi numai Regele și Domnitorul aceluși timp Milenial, ci și Preotul pentru a vindeca, mângăia și ierta și ca marele Profet pentru a instrui miile și milioanele din rasa lui Adam, care au mers în moarte în decursul domniei păcatului și a morței sub influența orbitoare a Adversarului. Nu e nici o mirare că Scriptura vorbește în termeni înflăcărați de glorioasă Sa zi Milenială când știința Domnului va umplea tot pământul. Nu e de mirare că le pictează simbolic ca răsăritul unui Soare al Dreptății cu razele lui vindicătoare. — Malachi 4:2.

„ÎN NUMELE MAJESTAȚII TALE CALĂTOREȘTI ÎNAINTE”

Notați contextul: Primul vers arată că vestea ce privește pe Rege, nu pe Domnul, nu pe Mesia care așteaptă să fie investit cu autoritatea împărăției ci pe dânsul după ce va fi în-

vestit, după ce își va fi luat imensa Lui putere și după ce își va fi început domnia de dreptate. Ascultați profetica descriere a Regelui și a frumuseții Sale: „Tu ești mai frumos decât copiii oamenilor, și harul este vărsat pe buzele tale.” Aceasta zugrăvește bine situația de înjosire a Domnului, când ca Omul Christos Isus a fost curat în inimă și devotat Tatălui, și în acest respect mai frumos decât toți copiii oamenilor din care toți erau păcătoși. Grația sau „harul” buzelor Domnului este manifestat nouă în vestea pe care ne-a lăsat-o El. „Nici odată n'a vorbit om ca omul acesta.” „Toți să mirau de frumoasele cuvinte ce eșiau din gura Sa.” Ioan 7: 46; Luca 4: 22.

Tatăl la glorificat pentru credința și grația cu care Domnul nostru s'a arătat ca omul Isus Christos, ridicându-l dela moarte mai sus de natura și gloria omenească, la cea mai înaltă treaptă, la natura divină, cu gloria, onoarea și nemurirea ei. Cum declară profetul Dumnezeu l'a binecuvântat pe veci. (Psalm 42: 3.) Înălțarea Sa este perpetuă și mult mai presus de îngeri, principalități și puteri, și a tuturor numelor numite. Cercarea și înălțarea Domnului nostru au fost urmate de chemarea și probarea „micii turmi”, invitată să fie alături de dânsul moștenitoare a împărăției. Și în curând, la prima înviere, aceștia vor fi schimbați pentru a putea participa la a Sa glorioasă împărăție Milenială.

Atunci vremea fiind venită pentru stabilirea împărăției, Messia, Cap și Corp, își va lua marea Sa putere și domnia Milenială va începe. Aceasta ni s'a arătat în versurile patru și cinci: „Viteazule! încinge la coapsă Sabia Ta, mărirea Ta și strălucirea Ta; prosperă în strălucirea Ta; înaintează pentru apărarea adevărului dreptății strămbete și a blândeței.” Ce nobil portret de știință dumnezească care s'a meargă la timp pentru a lega pe Satana și să libereze slavii de păcat și moarte, nu numai pe cei în viață ci și pe acei cari sunt în marea închisoare, în mormânt. Messia nu va domni pentru oprimarea lumii sau sclăvia oamenilor. Din contră, puterea domniei s'a va exercita pentru adevăr, bunătate și dreptate. Orișicum, însă, aceasta va însemna o domnie de putere; însă o domnie foarte diferită de cea de azi cu Evangelica ei invitație spre dreptate.

În alte locuri citim că „judecățile Domnului vor fi aci pe pământ.” Cu alte cuvinte, puterea Sa exercitată pentru cauza adevărului și a dreptății va fi o opurere puternică la mândrie, nedreptate, eroare și inegalitate. Oamenii nu vor mai fi invitați să nu păcătuiescă. Judecățile și pedepsile pentru fapte rele vor fi imediat rigurose aplicate. Lumea care a fost surdă la predicile Domnului, oarbă la bunătatea Sa în cale afară de mare, și stricată prin păcate, va învăța dreptate pe altă cale, adevărată, prin pedeapsă aspră pentru fie ce cuvânt sau faptă rea. Și la sfârșitul vârstei Milenială încercările vor deveni așa grele încât chiar un gând care ar fi nerespectuos față de Atotputernicul și domnia Sa, va duce la o a doua moarte.

Noi nu vrem să spunem că Mileniul va fi un timp numai de fericire, bucurie și pace; va fi pentru acei ce iubesc dreptatea și uresc nedreptatea, și cari sunt cum trebuie față de Domnul. Însă la începutul Mileniului toată supărarea sau indignarea Domnului se va descărca împotriva nedreptăților pentru că aceștia s'a poată fi readuși și reduși la dreptate și, prin urmare complect binecuvântați. Este exact în armonie cu ceea ce arată în versul cinci: „Și dreapta Ta te va învăța lucruri înfricoșate”. Învățăminte sau lecțiuni cari pentru mulți vor fi pe veci, cari vor fi foarte bune pentru întreaga omenire și cari vor fi teribile la începutul domniei. Pretutindeni Scripturile arată că împărăția Milenială, deși va fi o domnie de pace, dreptate și iubire, va începe prin o epocă de strâmtorări cum n'au mai fost de când sunt neamurile pe pământ, și prin care toate instituțiile vor fi resturnate că nu suut bazate pe dreptate și prevăd mult egoism care nu poate exista după preceptele iubirei și a dreptății, care prevăd egalitatea tuturor. Acest gând este concordat cu o pildă simbolică din Apocalipsul. Acolo s'a spune că sabia din gura lui Messia e pentru a lovi popoarele. Și ni s'a spune că El va domni popoarele cu toiag de fer, și că îi va sfărâma cum olarul sfărâmă oalele. — Apocalipsul 2: 26 - 28.

Trebuie însă să facem o diferență între națiunile care vor fi sfărâmate — marele sisteme egoiste care vor trebui să cadă pe veci, și oamenii în a căror inimi cuvintele Domnului vor pătrunde și vor cădea în fața Sa. Ei vor vedea că sunt păcătoși și că muștrările Sale sunt drepte și judecățile Lui înfricoșate asupra sistemelor de eroare și nedreptăți sunt drepte și adevărate. Vor cădea în fața Sa, vor recunoaște puterea dumnezească și dreptul ei de control în afacerile pământului. Fiecare genunchi va trebui să se plece și fiecare limbă să mărturisească de aceasta. Și după cum spune Apostolul Petru: „Și va fi că orice suflet ce nu va asculta de acel Profet, va fi stârpit dintre popor”. — Fapte 3: 21.

Încunoa timpul de strâmtoare și a glorioasei epocă de binecuvântare este redată în mod garfic de Profetul Zefania (Zefania 3: 8x) prin care Dumnezeu spune: „Așteptați-mă, zice Iehova, până în ziua în care mă voi scula la prădă; căci hotărârea Mea este de a aduna popoarele, de a strânge regatele, ca să vărs asupra-le furia Mea, toată aprinderea mâniei Mele; căci de focul gelosiei Mele tot pământul acesta (structura socială) va fi mistuit”. Așa de teribilă, va fi epoca de strâmtoare că Domnul o compară cu un foc care va șterge totul de pe suprafața pământului. Dară Profetul ne arată mai departe că aceasta nu va fi realmente un foc care să distrugă toată omenirea. Căci el declară: „Și atunci voi preface buzele popoarelor în buze curate (care este în contrast cu vestea necurată promulgată de diferitele secțiuni ale Babilonului), ca ele toate să cheme

numele Domnului și să-l servească într'un gând". Atunci oamenii nu să vor mai numi după secte și partide, păgânii sau creștini. Toți vor recunoaște pe Domnul ca singurul învățător; căci Domnul va fi singurul Rege pe pământ în acea zi. (Zacharia 14: 9). Și împărăția ceriului va fi dată poporului sântilor celui Prealalt. — Daniel 7: 27.

„GURA SA ESTE DULCE”

În contrast cu cuvintele aspre de mustrare ce vor fi administrate lumii, spre bițele lor eventual, avem în prezent bunele cuvinte ale Mântuitorului pline de har celor cari au urechi să le audă. Vorba Sa este arătată ca una ce drege inimile sfâșiate și dă vinul și untdelemnul păcii, bucuriei și al mângâerei. Nu e de mirare că noi apreciem această vorbă: „Fericită sunt urechile voastre că aud”. Nu numai că am auzit știrea despre Isus Christos al nostru și despre iubirea Sa pentru noi, și că s'a sacrificat pentru salvarea noastră, ci am auzit pe Tatăl zicând că el ne vorbește nouă pace prin Domnul Isus Christos. Ne și spune: „Insuși Tatăl vă iubește”.

Ascultând noi n'auzim numai vestea de iubire a Domnului pentru noi, ci și cum sacrificiul a fost făcut și, prin urmare, prepararea pentru binecuvântarea întregii lumi, și învățăm că putem să luăm această binecuvântare pentru noi de pe acum, înainte de a veni aplicarea ei generală, fiind noi justificați prin credință avem pace cu Dumnezeu. Și mai departe după ce am fost primiți, am auzit glasul Domnului de a deveni elevii Săi, a călca pe urmele Sale, a împărtași crucea și sacrificiul cu dânsul și la urmă de toate coroana.

Ah, da! El a adus la lumină viață și nemurire prin Evanghelia Sa—viață veșnică la care vedem că vor putea ajunge toate popoarele, și nemurirea, care să poate obține de toți cari acum au credință și inimă spre a călca pe urmele Mântuitorului lor.

„MINUNATE CUVINTE DE VIAȚA”

Caracterul aceluia care e să se călătorească cu succes ca cuceritorul lumii ne asigură despre tratamentul Său față de acei cari vor cădea înaintea Sa, primind dreapta Sa domnie și Lege. El care i-a iubit atât cât viața și a dat a-i rescumpăra și a stabilit domnia pentru binecuvântarea lor și pentru a-i ridica și salva de adevărații lor dușmani. Toată slăbiciunea și depravarea trecutului căzut ni este dușman dacă iubim dreptatea și suntem bucuroși de a avea pe Domnul alături de noi în lupta pe care o ducem contra acestor. Și așa toți cei drepti din vârsta Milenială vor fi bucuroși de ajutorul Său. Și Biserica vârstei Evanghelică câștigând acum experiența prin cercări, va fi gata să ajute pe Mântuitorul ei în binecuvântarea neamurilor, îndreptând pe oameni pe înalta Cale a Sfințeniei ce va fi atunci deschisă tuturor, arătându-le că prin perseverență vor putea dobândi viață veșnică. Să ne rugăm, scumpi amici, pentru împărăția lui Messia, când săgețile Sale vor străpunge multe inimi făcând mulțimea să cadă sau să se prostearnă înaintea Sa mărturisind și iubindu-l. Să ne rugăm: „Vie împărăția Ta, facă-se voia pe pământ ca și în Cer”. Da, să ne bucurăm că în planul lui Dumnezeu toți, afară de cei ce iubesc dreptatea și urăsc nedreptatea, vor fi distruși ca Dumnezeu să aibă un univers curat.

PASCOR RUSSELL'S SERMONS

VICTORIE PRIN CREDINȚA

„Și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră.” — 1 Ioan 5: 4. Trad. Cornilescu

CHIAR și cuvântul biruință are un sunet inspirator și plăcut auzului. În întrebuințarea lui de lume el exprimă scena unei armate ce să întoarce victorioasă dela război în mijlocul huzahelor unei mulțimi admiratoare. Dar astfel de biruințe nu sunt partea poporului Domnului acum. Când Apostolul ne spune că credința e biruința nu înseamnă că, odată crezând, nu mai rămâne nimic de făcut. Din contră; ne vrea să înțelegem că credința e o putere cuceritoare prin care noi suntem în stare să respingem lucrurile transitoare ce să vadă, și să ne îndreptăm tot cursul în viață după noua modă a celor veșnice ce nu să vadă, dar sunt nouă, prin credință, realități sigure, putându-le urmări cu mintea.

Columbus a fost un om de credință când a

crezut, și a urmat potrivit credinței sale, că să poate lua o cale spre vest spre a ajunge la porturile din est. Foarte departe spre vest el nu fusese nicicând, și în mintea celor mai mulți apele vestice erau numai vizuinele (locuințele) nălucilor, stregoilor și alt dracilor. Orice vedere ținută de până aci asupra acestui fapt — de a afla India pe o cale vestică — era contra teoriei sale, except credința sa în proiectul propus. Însă să se noteze că credința lui nu a fost o simplă decizie arbitrară, aparte de toate faptele cunoscute, ci o concluziune a rațiunii la care s'a ajuns prin considerarea altor fapte deja cunoscute. Așa credința Creștinului: nu e o concluzie trasă din prisosul închipuirilor sale, ci o convingere stabilită pe considerațiunea dovezilor competente eșite din izvoare sigure și autoritative.

CREDINȚA FUNDAMENTUL IMPORTANT

Calătoria Creștinului e una care n'a fost mai înalțe experiențată de el. Diavolul e o nălucă hădoasă și încearcă să-l descurajeze de a lua calea, spunându-i că mai bine să rămână unde e sigur — pe pământ uscat și cunoscut. El e confruntat cu seducătoarea sugestie că calea pe care lumea merge, trebuie să fie cea potrivită, căci doară toți merg într'acolo. Cine poate aștepta să câștige ceva de valoare prin tăgăduire de sine; nu duce tăgăduirea tocmai înălături dela succes și fericire? Ridicarea, așerțiunea de sine, e singurul drum la succes, spune lumea.

E adevărat, Columbus putea face o deducere greșită cu imperfectul său creier uman. Și așa noi dacă n'am fi ajutați. Dar eventualitatea acestui hazard este înălăturată de promisiunile pozitive și sigure ale Cuvântului lui Dumnezeu, pe cari faptele vădite și concluziunile rațiunii îl stabilesc credinței Omnipotent. Riscul este asigurat de cunoștința că ce va fi resplata unei vieți de credință. Dar un alt fapt important — pe care mulți, foarte mulți, din preinșii creștini îl neglijează cu desăvârșire — e îngrijirea să fim siguri că credința ni e de felul bun, corect; căci dacă credința e clădită pe teorii greșite, inspirând speranțe false și amăgitoare, va ajunge, împreună cu victima ei, pe stâncele sdruncinării.

Pentru că credința e atât de importantă în structura creștinului, sau pentru bine sau pentru rău, a fost Pavel cu atâta stăruință pe lângă frați să continue în credința adevărată (Coloseni 1:23). Credința dată o singură dată sântilor. (Iuda 3). El îndemna pe toți să se examineze, spre a face sigur, dacă sunt în credință, și dacă sunt în ea nemișcabil înrădăcinați și întemeiați. (Coloseni 2:7) El era adânc interesat că credința bisericii să nu stee din înțelepciunea oamenilor și din înțelepciunea vechului acestui, ci în puterea lui Dumnezeu. (1 Corinteni 2:5) El cunoștea, cum poate numai puțin astăzi cunosc, cât de delicată e afacrea credinței; căci era scris: „Cel drept prin credință se va trăi”. (Habakuk 2:4). Acest sentiment a fost conglăsuț și de Moise în ultimele sale povește cătră popor, când reconstatându-i credința li zice: „Acest cuvânt nu în deșert este pus vouă; el este viața voastră”. (Deuteronomul 32:47). Și Mântuitorul adauge: „Cuvintele pe care (să întemeiază credința) eu vi le-am spus, spirit sunt și sunt viață”. (Ioan 6:61) Viața noastră, nu cea prezentă totuși, ci eterna noastră existență, atârână de îngrijirea, de stăruința, pe care o avem a umbla prin credință, a trăi o viață de credință, după ce de bună voie ne-am angajat să umblăm în talpele Mântuitorului.

E bine să vedem că avem credința lui Christos altcum ea nu este de folos. Numai o credință bine examinată și probată, adânc înrădăcinată în inimă, precum și bine lămurită minței, se-

vește de putere cuceritoare. Credința, spre a fi o putere cuceritoare, trebuie să meargă mai adânc decât la o simplă învoială a intelectului nostru, ea trebuie să ajungă la inimă, și ajungând în inimă să energizeze toată ființa, supunând nu numai conduita din afară a ei dar toate mișcările lăuntrice în conform unei vieți cu Christos.

„Credința”, spune Apostolul, „vine prin auz și auzul prin Cuvântul lui Dumnezeu”. (Romani 10:17) Cuvântul lui Dumnezeu conține anumite informațiuni asupra stărei noastre de azi, imperfectă, atunci alte informațiuni, ce ne-ar fi potrivita rudenie față de el. Adevărul acestei informațiuni ne convinge când am examinat cauzele date. Primul pas al credinței e astfel o satisfacție a rațiunii; și despre cecece devenim odată convinși nu putem decât să o credem de realitate, fie pentru prezent or viitor.

Dispoziția de satisfacție mentală trece, dacă nu e împiedecată de interese temporale și egoiste într'o satisfacție de inimă, sau crezământ solid și stabil. Dacă ne încredem în adevărul bunelor lui Dumnezeu promisiuni pentru binecuvântarea noastră, vom aștepta cu stăruință împlinirea lor; și, de când promisiunile lui prevestesc numai abundanță fericire pentru cei drepti, curați cu inima, fericire mult mai mare decât orice știut minței umane (2 Corinteni 2:9), nu putem ajuta a nu le dori împlinirea. După cecece așteptăm și dorim e cecece o sperăm. Și speranța dă culoarea vieții noastre.

Speranța ridică mintea și inima la punctul unde putem aprecia, și într'o măsură mărginită să imbucurăm, perfecțiunea încă actualmente neexperientată. (Evrei 6:19, 20) Speranța ajută la inspirarea iubirei, și iubirea, în schimb, inspiră mai multă credință (Galateni 5:6); astfel cele trei se inspirează una pe alta și să desvoltă împreună.

COMBINARI ȘI MIXTURI DE HARURI

Credința, speranța, și iubirea, ca și cele trei culori principale în natură, pot fi combinate în variate amestecături cari să producă oricare altă culoare or ton de caracter. Culoare între albastru și galben, de pildă, e verzie. Verdele are un efect repausător și inspirător asupra sistemului și a fost desemnat de generosul Creator pentru acel scop. În asemănare, efectul produs asupra vieții prezentă de credință și speranță e pace. Când suntem îndreptățiți prin credință avem pace cu Dumnezeu. (Romani 5:1) Indoelele, temerile și presimțirile rele dau loc liniștei în inimă și în minte asupra punctelor despre cari am primit informațiune prin Biblie, Cuvântul lui Dumnezeu. Speranța sădită în confidență în împlinirea acestor promisiuni ridică asprimea or amărăciunea din suferințe, de oarece vedem că suferința nu va fi înzădar și că pentru plângerea și cenușă ni să va da bucurie și podoabă. — Isala 61:3.

Galbenul și roșiu să combină să formeze roșiaticul-galben, cea mai aprinsă culoare. Ea sugerează o stare dezvoltată și coaptă; vioiul frunziș tomonic, grăuntele auriu, dulcele fruct, toată mărturisesc că natura ș'a făcut datoria. Așa, deasemenea, când speranța și iubirea sunt cu bogăție în inimă, fructul produs e *bucuria*. Noi ne bucurăm mai ales în speranță. — Romani 12:12.

Roșiul și albastru fac violetul, a cărui deosebite tone adaug glorie soarelui apunător și frumuseță modestei florice. În asemănare, când credința și iubirea lucră împreună nobilul lor rol, regala asemănare a Domnului reiese. Iubirea fără credință e redusă la o simplă sentimentalitate independabilă.

Puterea omului de-a avea credință stă în acea că, creat original în chipul lui Dumnezeu, i s'a dat abilitate să observe evidențele despre nevăzutul Dumnezeu. Ceva din această putere descernătoare a mai rămas în omul imperfect. Dar credința include cugetul de încredere și dependență pe veracitatea lui Dumnezeu, confidență în întregitatea sa. Încrederea e astfel o parte de credință, pentru că să bazează pe adevărul unei promisiuni și pe întregitatea celui care a făcut promisiunea: și unul să zice că-și „ține credința” cu altul când performă promisiunea pe care un altul să bazează. În asemănare, credință în Dumnezeu e un ferm consimțământ, o învoire, a minții la lucrurile spuse nouă prin revelațiunea divină.

„CREDINȚA LUCRATĂ DE IUBIRE”

Este un grad de credință primitivă care are ori îl trec majoritatea celor cari învață mesajul Evangheliei. Ea este o cunoștință speculativă și o simplă învoială dată adevărilor descoperite în sacrele Scripturi. Despre acest fel de credință, Apostolul Iacob vorbește: „Credința, dacă nu va fi avut fapte, moartă este în sine”. „vedeți (dar) că din fapte este îndreptățit omul, și nu din credință numai”. (Iacob 2:17, 24) Aceea e să zică, o credință succesivă nu constă numai din profesiune a ei, s'au din o simplă unire cu adevărul, fără ca lucruri bune să isvorească din ea, cari să o dovedească că e o credință vie de felul adevărat. Această credere a intelectului însăși deavolii o au „Tu crezi că unul este Dumnezeu?... și demonii cred și să înfiorează”. (Iacob 2:19) Ei sunt pe deplin convinși că este un Dumnezeu, și că Christos e Fiul lui Dumnezeu; și va fi Judecătorul lor, cum ei despre aceasta au încunoștiințat. — Matei 8:29.

Credința efectivă (lucrătoare), însă, primește pe Isus așa cum este descoperit în Evanghelie. Acestui viața, cuvintele, lucrurile, suferința, moartea și învierea lui Christos înseamnă mai mult decât numai un tablou de fapte istorice; ele înseamnă atât de mult adevăratului credincios de inspiră încredere în el și o bazare pe dreptatea lui Christos ca singurul fundament sigur de îndreptățire și mântuire. O astfel de

credință concepe o sinceră supunere în viață și convertire. Deci credința nu e un dar sau o vârtute deșartă, inactivă, nelucrătoare, ci se aartă pe sine prin producând în noi iubire pentru Dumnezeu și pentru aproapele.

Să comparăm credința cu roata ce mână locomotiva, iubirea să fie aburul, sau motivul de putere, și speranța puterea de vedere a mecanicului, continuu uitându-se înainte spre țintă. Precum roata ce mână e în realitate împinsă de abur, așa iubirea e în realitate dinapoia credinței. Dacă n'am avea iubire către Dumnezeu și dreptate, care a fost la început plantată în Adam, și care n'a murit încă de tot, speranța ar fi zădarnică să apeleze inimile noastre cu mesajul Evangheliei. Nici o putere atrăgătoare n'ar fi, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu atrage numai către acei într'o măsură oarecare buni. Dar cu toate că aburul dă cel dintâi avânt or impulsione roatei mânătoare, mașinariile locomotivei, în schimb, controlează fluxul aburului așa că face posibilă mișcarea continuă. Și mai mult, aburul devine curent „puf”-ător și astfel ventilează sau foiază focul care generează mai mult abur, mai multă forță contra roatei mânătoare, căldură, mai mult abur, etc. Așa este cu iubirea: cu cât avem iubire mai multă, atât mai mult noua putere sfântă își va îndrepta puterea spre inspirarea credinței noastre, și ventilează mai mult flăcăra sfântă care energizează (infoacă) apa adevărului în noi, prefăcând-o în motiv de putere și mai mare. Precum aburul și apa sunt două diferite manifestațiuni ale aceluiași lucru așa iubirea și adevărul sunt similare în esență. Dumnezeu e iubirea (1 Ioan 4:8), Christos e adevărul. — Ioan 14:6.

În anumite mode de locomotive e primejdie de vre-un centru mort, absolut nemișcător. Acea e, roata mânătoare are o anumită poziție din care nu poate fi pornită nici de puterea aburului. Cere aplicația creșterii forței din afară să o pornască. Ceva de felul acesta e și cu biata lume acum. Ei sunt morți; și, concentrați în sine, facultățile lor sunt moarte într'atâta de când puterea iubirii, iubirea dumnezească, îngreunată asupra lor prin Evanghelie, nu-i mișcă. Tonul responsiv în inimile lor e extrem de mic dacă nu astins de loc; însă în orice caz nu găsește un răspuns deajuns care să devină o putere *motivatoare* în viețile lor. Rău, într'adevăr, e pentru noi cari am pornit odată pe drum și după aceea iubirea lipsește să ne miște. Cel puțin nu vom face nici un progres, nici o înaintare, și cu timp vom rugini și vom deveni a fi de nici un folos. În ce privește lumea, forță din afară se va exercita asupra ei în instrucția și regulile împărăției Mileniale, care le va da o pornire în direcția dreaptă și, dacă dezvoltă o iubire pentru dreptate, ei deasemenea vor fi în stare să progreseze pe calea înaltă a sfințeniei, noul drum spre viață care va fi atunci deschis.

Roata mânătoare e imediatul mijloc de a duce locomotiva; așa credința e imediata agentie

care ne trage înainte peste câmpiile experiențelor și neîzbânzilor de mai înainte, continuu ținând calea drept înainte spre gara cerească, stația unirii (union station) de repaos și întâmpinare cu Mirele nostru și Părintele ceresc și cu toți sântii cari au ajuns acolo mai înainte. Atunci vom intra în eternul repaos.

CREDINȚA TREBUE SA SE REPAOZEZE PE CUVÂNT

Spre a fi eficace (a da folosul voit) roata mânătoare trebuie să fie la locul ei potrivit pe șină. De roata părăsește șina, se întâmplă rele urmări, dacă nu o completă deraiare. Și dacă credința ni să departă de la curatul Cuvânt al lui Dumnezeu, și de la promisiunile ce ne îndreaptă spre progres în calea strămtă, am putea prin mari năzuinți să prindem înapoi, or poate vom părăsi Cuvântul așa complet de o totală zdrobire de vas va fi inevitabilă. Nimic nu va mai fi ce să ne țină de a nu ne reconforma cu lumea; când am sărit de pe șină, din însăși greutatea noastră ne vom cufunda în pământ, în lume și căile ei. Romani 12:2, 3.

Dacă drumul sine-at e în condiție bună noi vom fi în stare să facem progresul cuvenit, chiar de va fi înspre deal, dar dacă încheieturile sunt slobode or șinele destrânse va fi nesigur și primejdios a merge cu repezeală. Șinele pe cari călătorim spre stațiunea cerească consistă din doctrinele Cuvântului lui Dumnezeu, fiind ele părțile materiale ale credinței noastre după care pășim și ne conducem. Deci aceste doctrine, singurile izvoare de o curată informațiune despre Dumnezeu și caracterul său, trebuie să fie ferm stabilite or alt-cum nu vom putea merge decât foarte încet, dacă nu deloc. — 2 Timotei 2: 15, 16.

Trebuie să ne oștim hotărât contra aceluși spirit al înțelepciunii lumească, precum și contra boalei rea a multor din poporul lui Dumnezeu, care desprețuiește sau socotește netrebuincioasă o investigație amănunțită a șinelor, a doctrinei Cuvântului lui Dumnezeu, care ne arată încătrău mergem, cum și de ce. Mecanicul trebuie pururea să țină ochiul prevăzător la șină; și cu cât unul merge mai repede cu atât mai îngrijitor trebuie să fie. El poate să arunce câte o privire trecătoare asupra frumoșilor munți, la câmpurile împodobite, la zurgăitoarele văi; și falnicul soare spunător poate să-i atragă, dar lui nu-i e permis să-și țină viziunea la ele. Nu, ele nu sunt pentru el. El să află într-o poziție de responsabilitate, are un lucru delicat în mâni, un fel de ajuns și, oricât de mare iubitor al naturii ar fi, nu să poate *opri* să sorbească din frumusețea acestora.

Mai este un element de imperativă trebuință locomotivei pe locuri de suiși, și acela e *năsipul*. Fără năsip, pe locuri de suiși, roatele să pot învârti cât de repede și totuși nu fac nici o înaintare; învârtirea servește numai să

roadă atât roatele cât și șina. Năsipul nu e o parte nici din roată nici din șină, însă servește de *mediu* să mențină contactul între ele spre a putea produce efectul dorit. Un astfel de mediu ni este noauă *rugăciunea*. Fără rugăciune, din pricina alunecășului pe calea noastră costisă, nici o înaintare spre desăvășire nu se poate. Credința, de-ar fi cât de întregă în intelect nu ne va duce nicăiri fără acest ajutor. Chiar și când iubirea ne-ar îmboldi cu dorința să câștigăm premiul, la orice costare, de credința noastră are un contact slab cu promisiunile și condițiunile pe care premiul să poate obține, nu vom putea merge departe. Rugăciunea, poate de felul împunător, stăruitor, să cere. Fără de ea credința să va învârti locului, fără să înaintăm undeva, și nimic nu vom isprăvi decât să ne sfârșim confidența. Aduge, însă, rugăciune stăruitoare, ferbinte, cătră tronul harului și veghează să vezi dacă nu vei progresa din acela ceas. Lucrurile ce poate să păreau până atunci uscate și neinteresante vor primi o nouă însemnătate și un impuls admirator să experiențezează.

Pe un suiș, fără năsip, locomotiva poate să alurece chiar și înapoi. Tot așa și noi; fără rugăciune putem să alunecăm tocmai de lângă vârful suișului și oprirea să nu uităm, calea noastră este una costisă. Aburul, roata mânătoare, viziunea mecanicului nu pot duce locomotiva fără contactul cuvenit dintre șină și roată, oricât de perfect ar funcționa ele. Iubirea de dreptate, plus credința și speranța, fără rugăciune, dacă ne putem închipui de o astfel de stare, ne-ar lăsa tot la locul primejdios. Rugăciunea deci ne pune în poziție să facem progres.

CREDINȚA PUTEREA CUCERITOARE

Credința este puterea cuceritoare care învinge lumea. Învingerea sugerează războire, conflict; și noi trebuie să avem clar în mintea noastră *pentru* cine luptăm noi și *contra* cui trebuie să ne dirijăm forțele noastre. — Ioan 16:33.

Luptăm pentru noi în sensul luptei pentru fericirea noastră eternă. Dumnezeu nu are nevoie de *slabele* noastre forțe, dar el ne permite să ne înrolăm alături de El. Din contră: Iehova luptă pentru noi, în sensul că ne ajută și ne încurajează să luptăm lupta cea dreaptă a credinței pentru binele nostru însuși. Câți, să pare, au idea că aproape fac o favoare lui Dumnezeu înrolându-se alături de El și astfel împrumută greutatea (?) influenței lor unei cauze care, altfel ar fi o cauză percută. Dar în joc este viața *noastră*, nu a lui Dumnezeu. El nu are nimic de pierdut și, mai puțin ca ori-ce, nu are nimic de câștigat. Noi avem ori-ce de câștigat, și noi vom beneficia de victorie.

Textul nostru spune că puterea cuceritoare a credinței trebuie îndreptată împotriva lumii — nu împotriva locuitorilor ei, nici împotriva con-

locuitorilor, dar împotriva spiritului acestei rele stări a lucrurilor de azi, în contra spiritului lumii, în contra motivelor care mișcă lumea, în contra mândriei deșartă a vieții și în contra amăgirilor bogățiilor veacului acestui iute trecător; pe scurt, contra păcatului și, indirect, în contra lui Satan, căruia trebuie să i ne opunem cu toată persistența, întăriți în credință.

Satan este prezentat ca dumnezeul sau puternicul suveran al acestei lumi; și cei doi aliați puternici ai săi sunt lumea și carnea. Decând carnea, așa cum este acum, are același spirit și tendințe ca și lumea putem s'o descriem ca lumea din noi. Puternica tendință a cărnei este favorabilă răului. Ea este o amestecătură de influențe orbitoare (pentru lucrurile spirituale), de plăceri seducătoare, de dorințe, de ambiții, de speranțe și iubire, și mai totdeauna de ignoranță.

Tripla alianță a lui Satan (el singur, lumea și carnea în care locuiește noua creațiune) este înarmată contra credinței, contra speranței și contra iubirii. Alături de noua creațiune credința conduce și comandază forțele; de aceea e numită lupta credinței. Din partea Satanei lumea este cea mai evidentă, și cea mai ușor de recunoscut din toți trei. Ea stă în avangardă, spunând așa, armatei răului. Deacea este foarte bine numită *lupta credinței contra lumii*.

INAMICUL PÂNDITOR

Spiritul lumii să manifestează prin multă eleganță și praxe mici, lucru care la început nu poate fi recunoscut de noua creațiune, așa de abil este el ascuns în armatele lui de pândă. Mândria, glorie deșartă, egoism sunt unele din cele mai comun găsite manifestațiuni ale spiritului. Lumea din noi, carnea, iubește aceste lucruri și întrebuițează toate mijloacele să-și justifice căutarea lor. Dar credința este și aici puterea cuceritoare ca să câștige victoria. Tocmai o astfel de victorie a fost deja cucerită atunci când prin credință noi ne înțelesăm să pierdem viața noastră, ca iară să o găsim. Când ne gândim la spusele Domnului; „Dacă voește cineva să vie după mine, să se lapede de sine și să ia crucea sa și să-mi urmeze” (Matei 16: 24), atunci credința noastră esie sigură de adevărul promisiunii lui Dumnezeu că așa un drum nu o să însemne la sfârșit o pagubă pentru noi, ci va fi un adevărat câștig. Ca Columbus, plecăm la drum pe o cale pe care nu am mers niciodată înainte, dar suntem convinși că sfârșitul ei va fi glorios.

Când am făcut consacrarea, războiul ne-am declarat asupra-ne. Acum rămâne de văzut, sau lucrul va fi dus cu izbândă până la capăt sau credința că va capitula în fața uverturii (promisiunilor) mândriei și deșertăciunilor vieții și veacului de acum. O probă a credinței noastre vine când găsim că prin neștiință și slăbiciune am fost nedreptți unii față de alții. Mân-

dria personală nu v'o vrea să o recunoască: 1) pentru că nu-i convine; 2) fiindcă, mândria argumentează, nu va aduce nici un bine. Dar îndreptându-ne atențiunea la cuvintele Domnului auzim comanda: „Impacă-te cu fratele tău” (Matei 5: 23, 24); și confidența ce avem în întregitatea caracterului Său ne silește să ne umilim, suposând că El nu va da o comandă care nu va fi pentru binele nostru. Nu are a face dacă cel ofensat nu apreciază conduita și spiritul nostru (și de cele mai multe ori n'o să o facă); este cu atât mai bine pentru noi dacă el nu o face. Dacă am fi siguri că suntem întotdeauna apreciați în astfel de umiliri nobile și eroice, adese am face-o numai pentru a ne asigura lauda, mentală or orală, a celui ofensat. Dacă eerițele noastre de iertare nu sunt apreciate, suntem cu atâta și mai mult umiliți și vom căuta ca altă dată să fim mai prudenți. Ideea nu are să fie simplă a te reinstala în favoarea ofensatului, ci, prin vârtutea credinței în poruncile lui Dumnezeu, să câștigăm victoria asupra mândriei lumească și trupească, care zace în carnea noastră. Dacă suntem în fiecare zi astfel de învingători, vom fi cu siguranță învingători și la sfârșit.—2 Timotei 4: 6-8.

INSUȘI NU-I TOTDEAUNA NEGRAȚIOS

Plăcerile noastre egoiste să poate ca să nu aibă totdeauna o culoare negrațioasă. Uneori ele sunt foarte elegante, cu gust bun. Uneori carnea dorește menținerea unei vieți pașnică, senină și respectabilă, când poate serviciul Domnului ne cheamă mai direct în curentul datorințelor p'ctisitoare. Carnea să învoește să servească Domnului dacă aceasta ar putea-o face în respect de sine și confort. Dar dacă cu credincioșie urmăm Domnului e probabil că ne vom afla în mijlocul orașului de sgomot și a modului de turburări, unde lucrul Domnului cere să fie făcut.

Ar fi mai ușor a menține spiritul devotației, uneori carnea propune, dacă am avea mai mult timp de liniște pentru studiere și meditare. Dar credința răspunde că, dacă datoria ne poartă la muncă, în mijlocul comoziunii, nu e aceea datorință o voce care ne spune direct că altceva e mai necesar de învățat la acel timp decât meditația în liniște; or poate ne spune că devotația noastră trebuie să fie pusă pe probă să se dovedească dacă va ține când împrejurările sunt de orice alt fel numai favorabile nu? Biruință asupra-ne în punctul acesta adeseori însemnează să fim asociați cu acei cari nu ni i-am prefera după natură, și să fim despărțiți de cei cu cari după natură și plac noi i-am alege.

În serviciul Domnului carnea dorește să fie în stare a vorbi (predica) cu ușurință sau a prepara și a da discursuri care să miște pe ascultători până la adâncul inimei. Dar cugete cari mișcă să făuresc numai pe ileul experien-

țelor, și o idee exprimată dar încă neexperiențată lipsește forța care s'o facă de ajutor altor. Credința astfel ne spune că, chiar și de dorința de-a ajuta rămâne neimplinită, prin slabele noastre silințe suntem preparați pentru un lucru și serviciu mai nobil viitor, în care fiecare experiență a noastră va fi de vreun folos.

Credința astfel învinge tendințele pornite în noi de lume; și cu toate că nu le condamnă pe toate a fi rele, ne sfătuiește numai să le neșocotim sau să le împingem la o parte pe acele care nu le putem folosi, pe calea strămtă. Pe de altă parte, însă, mândria lumească și ambiția cărnei ne invită să facem totul spre a ne pune pe noi „în cele dintâi scaune” și ne sfătuiesc să nu fim prea siguri despre lucrurile pe cari nu le putem vedea. Dacă aceste sugestii le primim, răsare îndată îndoiala și indiferența e rezultatul; apoi urmează descurajarea, abaterea și disperarea și la urmă, dacă nu luăm o întorsătură grabnică și eroică, vine „crășnire de dinți”. Noi trebuie să ne amintim: „Mai mare este cel care este în voi decât cel care este în lume”.—I Ioan 4:4.

Un alt atac al cărnei asupra credinței noastre, care poate este mai viclean decât oricare alt, este sugestia că lucrul Domnului, în mijlocul căruia ne aflăm, are deosebită trebuință de sfatul, cunoștința ori experiența noastră. E un lucru mai greu de crezut, nu numai că Dumnezeu e bun și are intenții și deseme binevoitoare către noi, dar a crede că lucrul îndeprins în numele său și conform cu cuvântul său este călăuzat de El, indiferent de abilitățile și competențele noastre. Într'adevăr, unele din cele mai înfocate lupte în tabăra credinței sunt luptate tocmai asupra acestui punct, și, trist a spune, lupta nu a fost totdeauna câștigată de credință.

CREDINȚA vs SPIRITUL PARTIZAN

Lumea ne mai împrumută și un alt spirit pe care credința îl poate, trebuie, și îl va învinge și acela e spiritul de partinizare, dispoziția de-a fi mai loial unei persoane decât unui principiu. Acesta spirit părtinitor, neam dulce cu afecțiunile tribale (de rudenie), e afinitatea care îl ține pe unul în partea celor cu care din întâmplare este asociat, adeseori nepăsător de vârtuțile or neșocotite. Dispoziția aceasta poate fi întrebuințată sau mai bine sau spre rău. În ori-ce caz credința ne invită să ne facem asocierea mai strânsă cu Domnul așa că toate altele să fie subserviente (să serviască) acestei; nu să impune să iubim pe unul simplu pentru că din întâmplare suntem asociați cu el, ceea ce ni se impune e să-i iubim din cauza principiului, nu însă, principii de politică, de cointeresare or avantagi pământenești, ci principii lui Dumnezeu și ai Cuvântului Său. Pe aceștia îi iubim pentru că aflăm în ei anumite calități care ne atrag iubirea or poate vedem în ei posibilități în spre țelul care noi ne tindem. Noi suntem

ajutați în această direcție, în cazul poporului Domnului, pentru că ei toți au ștampila de aprobare a Părintelui în forma conceperii de spirit. Adeseori atragere or iubirea noastră de cutare familie or anumit cerc de prieteni și cunoscuți (poate toți frați în Domnul) e născută din simplu fapt că ei sunt răbdători cu slăbiciunile și neajunsurile noastre, or poate ei au același or asemenea lor. Propria noastră ambiție și modestie ar trebui să ne descurajeze dela așa prieteni cari tind spre lipse și slăbiciuni.

Spiritul partizan se poate ușor schimba în mândrie or glorie în „mişcare” cu care suntem asociați. Noi să ne amintim că influențele cari au lucrat contra a toate mișcările reformatoare din trecut sunt înșirate contra noastră deosemeni. Desigur nimeni nu va pretinde că noi, ca individuali, suntem mai buni decât acei. Cine poate spune că dacă am avea să stăm aici încă douăzeci și cinci de ani, noi or cei care ne urmează, n'ar fi tot atât de sectariani ca și oricare pe pământ? Cine să poate îngâmfa? Noi, tot la fel ca aiții, avem să luptăm contra acestor; să luptăm, nu cu pumnii, ci cu credința — cu credința că Dumnezeu își va performa scopurile, uneori prin cooperarea noastră și altă dată în respectiv de noi, dacă părăsim poziția umilinței și să ajungem Lui neșocotitori. Suntem noi ai lui Pavel, ai lui Apoline, a lui Chefa — sau ai lui *Christos*?

Spiritul lumei ni i apare și în spiritul criticismului, or în cenzurarea necinstită și nedreaptă a conducerii altor. Critizarea obișnuită a oamenilor sau a lucrurilor nu e semn de facultăți superioare or simțuri mai fine, cum propune carnea să credem, ci de o actuală gârbovire morală și spirituală, care căutând să se justifice pe sine, prin punând cugetul de opunere răului, în realitate privește cu plăcere părțile neșocotite ale altora. Din contră, „iubirea nu se bucură de nedreptate, să bucură însă împreună cu adevărul”. Impreună cu spiritul adevărului, care urăște cugetul despre rău și chiar nici nu-l șocotește, dacă e cu puțință de evadat. Credința în Cuvântul lui Dumnezeu că „nici unul nu este bun, chiar nici unul”, ar trebui să ne învețe a nu aștepta perfecție dela nimeni, nici consistență de conducere, de când așa ceva ar însemna perfecție. Să cere mare credință a să lua într'o vânăre mentală după părți comandabile într'o persoană pe care ne-am obișnuit să o privim ca personificarea morăvurilor neșocotite.

IUBIRE ÎN CIUDA SLĂBICIUNELOR

Poate vre-un frate ne pare aspru or negentil în modul său de vorbire, necumpătat or crud în umblările sale; poate că el să nu apeleze nouă. Credința și aici ne spune că avem poate vre-o lecțiune să învățăm din aceasta. Poate că aceasta să fie modul Domnului de a ne face atenți la neșocotirea ce să află în noi. Dar ce să spunem despre fratele? Lasă-l în pace pe el! Domnul îl va trata în modul și la timpul Său.

Acel frate poate nu are trebuință de acești lecțiuni exact pe care noi avem; or poate le va primi pe ale sale mai târziu pe altă cale; or poate le-a avut în trecut și poartă rănila câmpului de luptă în care noi am fi fost sfârșiți cu totul.

E adevărat că nu putem admira (lăuda) pe careva pentru săbiciunile și imperfecțiunile sale, dar îl putem admira în *ciuda* imperfecțiunilor, adică, pentru alte calități bune pe care îără îndoială fiecare le are. Credința astfel, crezând că Dumnezeu va aranja cu alți în modul convenit și just fără noi să încercăm să executăm pedepse și având încredere în El că ne va învăța după cuviință, ne dă liniște chiar și în împrejurările cele mai supărătoare — nu mulțumire cu calitățile imperfecte, în noi sau în alții, ci o mulțumire cu providențele generale ale Domnului care ne face posibilitate de-ajunge în termeni de iubire și frățietate cu alții tot atât de imperfecti ca și noi. Acei cari comanda admiratia noastră în orice particular apelează numai la partea mai gentilă a caracterului nostru, și dacă experiența ne-ar fi numai cu aceștia nu am putea desvolta indestulă fibră și nervi. Nu e probă or dovadă de iubire când admirăm (lăudăm) pe cutare persoană or izbândeile sale. Așteaptă până când aproape fiecare mișcare or faptă o să ți să pare sucită, incosistentă, or greșită chiar, atunci bagă de seamă să vezi câtă iubire ți-a mai rămas.

Tendința criticării din partea cărnei noastre să poate întinde să critizeze chiar și modul folosit în predicarea Evangheliei. Nu voim, însă, să se înțeleagă că am opri pe cineva să nu-și formeze opiniile mentale asupra plăcerii or neplăcerii unui lucru sau fapt. Ca creaturi raționale aceasta suntem siliți să o facem. Dar criticarea obișnuită, fără un motiv de principiu oarecare, e aceea ce ne face noaună vătămare, chiar și când nu face vătămări pentru nime altul. *Sunetul* evangheliei poate să pleacă or poate nu, cărnei, depinde de limbajul în care e cuvântată. Ea poate e predicată într'un mod vagabond care să cauzeze durere sensului nostru retoric or logic. Judecata noastră carnală propune cugetul că o așa expunere a adevărului nu poate face nici un bine nimerăui. Dar minunea minunelor! une inimi dau evidente de a fi mângâiate și ajutate. Domnul nu ne învță pe noi acum logicul și filosofia în forma ei deplină și curată. dar ne învță *credință*, și caută să desvolte și să inspireze în noi un spirit de *desvoltație* care să ne tragă tot mai aproape de el și înlătura dela lume și spiritul ei. Oricine e bogat în iubire cătră Dumnezeu și cătră frați a câștigat o adevărată bogăție pe care „furii nu o (ot) fură nici molie nu o mănâncă”; și dacă va rămâne credincios până la moarte va câștiga pe Christos „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștiinței”. — Coloseni 2: 3; Apocalipsul 2: 10.

Cât de vicleană e mintea carnală! Ea caută să judece și să decidă toate după observările naturale. Când o observație naturală propune vreun gând care e contrar iubirei, iubirea, dacă e activă; va combate afară pe acel cuget și credința să va prezenta în frunte și va zice: Eu cred că este o adevărată calitate în fratele acela fiecă eu pot să văd aceasta sau nu; nu cred că Dumnezeu n'a făcut greșală când s'a pus iubirea Sa asupra. „Credința” astfel „lucrează prin dragoste (iubire)”. (Galateni 5: 6. *Cornilescu*). Iubirea îmoldează pe credință să câștige biruință contra injustiției și necuviinței.

CREDINȚA ȘI MAREA NOASTRA SCHIMBARE

Păre-s'ar iucru de minune a crede într'o schimbare de natură, când natura scurtei noastre existență de azi e atât de problematică? Caută, prin un microscope de putere mai mare, la umanul de carne și în loc de a fi vreo substanță solidă, e compusă numai din mici particulele cari nu să ating una de alta ci, în măsura mărimii lor, sunt separate. Dacă chiar și viața prezentă e un mister și un miracol să credem de lucru strein a crede în veracitatea lui Iehova când El spune că ne va da o nouă viață? Dacă noi *cu adevărat credem* că ne va da lucrurile promise, desigur vom căuta a ne conforma pe noi condițiunilor; nici o îndoială nu poate fi despre aceasta. Lucrurile promise sunt atât de minunate și atât de grandioase de, dacă *cu adevărat le credem*, suntem siliți să le dorim.

Chiar și omul, cu simple ambiții înalte pă-mântene, a fost în stare să îndeplinească minuni — aproape miracole — într'un spațiu de timp scurt prin aplicându-se pe sine cu întregitate la lucrul în mâni. Să spune despre faimosul lumii naturalist, Audubon, că, când a fost în vârstă de douăzeci și patru de ani, a observat o mică picătură de sânge pe batista sa și a știut că nu mai are decât câțiva ani de trăit. El a determinat să facă cel mai mult și mai bun folos din ei, ceva ce să fie de vreun bine lumii. Conduc de această idee s'a pus și într'un timp scurt de șese ani a isprăvit colosală muncă de a clasifica toate păsările din lume. Aceasta a fost o complexă problemă, dar a făcut-o singur. Noi însă avem ioată puterea din univers să ne ajute a ne îndeplini marele lucru pus nouă înainte. Regula cu care să măsurăm suma de putere care ni trebuie și o putem trage *după credința noastră*. Lasă să ne aplicăm cu întregitate la lucrul nostru.

Nu trebuie să ne descurajăm cu totul dacă calități neplăcute și neiuuitoare să arată sub greutate. Rafinarea lucrează aceasta. Efectul intenționat prin foc e tocmai acesta — să se arate drojdiile ca să fie culese cât mai curând. Credincioșia ni e marcată de sârguința cu care ne supunem pe noi rafinării și nu numai prin conduita grațioasă dinafară, orcât de dorită ar fi aceasta.

Părintele ne făgăduiește să ne dea din înțelepciunea Sa cerească, dacă cerem în credință, nici când îndoinându-ne (Iacov 1:6). Înțelepciunea cerească în destulă măsură desigur ne va face în stare să dirijem toate afacerile noastre spre gloria Domnului și astfel să fim vrednici Săi reprezentanți pe pământ. Tot pe aceeași condiție El ne dă din spiritul sfânt. Cine se poate îndoi că spiritul sfânt în o bogată măsură nu va produce fructele și virtuțile caracterului cari ne vor garanta o bogată intrare în împărăția Domnului și Mântuitorului nostru Isus Christos? Înțelepciunea este deci suficientă pentru toate exigențele cercării noastre prezente și spiritul sfânt ne prepară pentru viitor. Ce alta să poate face pentru noi? Și toate acestea sunt câștigabile în proporție cu credința noastră!

LUPTA O LUPTA BUNA

Noi suntem în coada unui nobil tren de victori — Isus, Pavel, Petru Ioan și mulți, foarte mulți alții. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu a fost

puternic să-i miște spre biruință; dacă el și nimic alta, a putut să inspireze în ei o credință victorioasă, de ce să nu fie aceasta astfel și cu noi; Domnul își va face partea Sa, aceasta o putem ști desigur, face vom noi pe a noastră? Copii lui Dumnezeu, angajați într'o luptă atât de nobilă, ar trebuie să le fie chiar rușinea să apuca de ceva mic or a să incurca cu lucruri neînsemnate, atât materiale cât și între ei. „Ce fel (de persoane) trebuie să fiți voi în măsurile sfinte ale vieții și în temere de Dumnezeu.“ (2 Petru 3: 11.) Dispoziția de a ne arăta pe noi vrednici ambasadori ai lui Christos este mugurul biruinței; biruinței asupra lucrurilor mici, biruință asupra-ne, biruință asupra lumii din noi; și aceasta poate fi purtată și menținută numai de credință.

„Nerespunsă încă? Credința nu poate fi nerepunsă; Picioarele ei stau ferm așezate pe stâncă: în mijlocul furtunilor mai sălbatice ea stă intactă. Nu tremură în fața șgudului de tunet mai puternic. Ea știe că Omnipotența a auzit rugăciunea ei, și strigă: să va face, cândva, undeva.“

The Watch Tower 1920—69.

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE „TURNUL DE VEGHERE“

Raportul Filialei române pe șase luni

1 Ianuarie până la 1 Decembrie 1920

DOMNUL Isus declară că „secerișul va fi slăritul lumii“ or al veacului. (Matei 13: 40; 24: 3). Aproape toți cari sunt și îmbucură Adevărul Prezent cred că noi astăzi, și de un timp trecut încorce, trăim în acel timp de seceriș; că, ca Capul Secerișului. Domnul de patruzeci de ani „trimite pe îngeri (servitorii) Săi cu sunet mare de trâmbiță (de adevăr) să adune pe aleși lui din cele patru vânturi, dela cea mai depărtată margine a „cერიurilor (ecclesiaticismului) până la cealaltă margine a lor.“ (Matei 24: 31). La alt loc citim aceeași: „Adunați-mi pe cuvivoșii Mei, cari au încheiat legământ cu Mine prin sacrificiu.“ (Psalm 50: 50). De patruzeci de ani Domnul strânge pe poporul său la sine spre ai binecuvânta cu adevărul Său și ai așeza la masa Sa spre ai servi cu hrană cuvenită la timp. Mulți cred că Societatea de Biblii și Tractate Turnul de Veghere a fost în mod minunat întrebuințată de Domnul să răspândească în toate unghiurile pământului și în toate limbile v.știle Secerișului și nouile adevăruri promise de Domnul credincioșilo. Săi la sfînitul acestei vârste. (Daniel 12: 4, 10; Matei 24: 46, 47). Mulți din noi suntem gata a mărturisii de binecuvântările ce ne-au veult prin susnumita metodă a Domnului.

Dar cu toate că poporul Domnului din această țară, ca și în toate alte țări, s'au nutrit cu hrana spirituală și gustoasă împărțită dela masa Domnului prin sus numita Societate și prin „sluga credincioasă și cuminte“, nici o încercare nu s'a făcut spre a organiza între frățietatea de aici lucrul secerișului în mod mai strâns. Crezând a fi voia Domnului, și cu dorința de-a ajuta frățietății de aici a să organiza precum și a conduce lucrul Domnului într'o armonie și ordine, precum și a da o mai mare mărturie despre adevăr lumii, Socie-

tatea a hotărât să stabileze o filială or bransă a ei care să conducă lucrul Domnului într'această țară și pentru acest scop a făcut autorizațiile necesare.

CINE ESTE A. I. S. B. ȘI CE ESTE S. B. & T. T. V.

Asociațiunea Internațională a Studenților de Biblie consistă din Creștini, bărbați și femei, cari în respectiv de crezurile omenesti, în spiritul frățietății creștine să intru-nesc a studia Biblia. E Internațională pentrucă membrii și sunt din toate națiunile, limbile și neamurile pe pământ. Carte de înrolare or înscriere, taxă de membru cotizații etc., în susnumita Asociațiune nu există; asocierea lor fiind bazată pur pe iubire și interesele spirituale comune.

Condițiunile de membrărie sunt: 1) credință în Dumnezeu ca supremul intelligent Creator și cărmuitor al universului; 2) credință în Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Christos, ca Rescumpărătorul omenirei și deci rescumpărătorul personal al fiecăru; 3) credință în inspirațiunea Bibliei, Cuvântul lui Dumnezeu, și o acceptare nerezerată a ei ca propriul crez al creștinului; 4) o deplină consacrare lui Dumnezeu și facerea voel Sale sfinte; 5) o viață sfântă, nobilă și ireproșabilă. Susnumita asociațiune conduce studii Biblice în toate părțile pământului unde doi sau trei sunt adunați să studieze Biblia; sunt bine primiți la aceste studii fără plată și nici o colecție pentru bani nu se face.

SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE e o Societate pur și exclusiv religioasă organizată în 1879 și încorporată la 1884 sub Legea Statului Pennsylvania, America, pentru înaintarea cunoștinței Creștine și lăptrea și răspândirea adevărurilor Bi-

blice. Sediul ei central este la 124 Columbia Heights Brooklyn, New York, U. S. A., și are filiale stabilite în toate țările și părțile lumii civilizată. Ea finanțează, cârmulește și conduce lucrul sus numitel *Asociațiuni Internațională a Studenților de Biblie* în toată lumea. Ea este dirijată de un comitet de șapte directori, din cari trei ocupă funcția de Președinte, Vice-Președinte și un Secretar-Casier. Aceștia sunt aleși anual prin votul electoral al membrilor ei. Fiecare 10 (zece dolari) donați zisei Societăți pentru lucrul Domnului întulează pe donător la un vot electoral. Toți alții funcționari și reprezentanți ai Societății, locali și în țările străine, nu sunt aleși ci denumiți de Președintele ei pe un timp indefinit.

Numita Societate publică o serie de șapte volume, numite *Studii în Scripturi*, scrise de falmosul predicător și autor Pastor Charles T. Russell, care sunt traduse în nouăsprezece limbi și au întrecut în circularea ori-care altă carte în lume afară de Biblie — atingând cifra de 12.000.000.

Societate mai publică și alte broșuri cari expun adevărurile Biblice. Ea publică anual și imparte gratuit milioane de tractate și literaturi religioase în toate limbele. Lucrul sus numite Societăți este suportat de donările voluntare, cari nu sunt solicitate direct sau indirect, și nu sunt sub nici un cuvânt obligatoare la membrările or împărțire în lucrul ei. Ea nu are alte surse de venit, dar până acum Domnul s'a îngrijit ca totdeauna lucrul Său să nu sufere din această lipsă, potrivit cu promisiunea Sa. (Matei 6: 33.) Funcționarii ei o conduc pe principiul că când vine mai mult lucru mai mult și mai mare să face; când venitul să scurtează în proporție și lucrul să micșorează. Societate face un raport anual de venituri și cheltueli care să publică la sfîntul anului în *The Watch Tower*. Toți funcționarii și lucrătorii zisei Societăți lucrează fără plată, dar așteaptă să fie plătiți în marea recompensă a gloriei și vieții aduse de Rescumpărător la a doua lui venire tuturor celor cari au iubit și au servit cauza Lui. (2 Timotei 4: 7, 8; Daniel 12: 3.) Cel cari lucrează la „Bethel” în Brooklyn, prînese 15 dolari lunar pentru cheltueli incidentale. Am relat cele premergătoare ca să punem în curent pe frați de liniile pe baza cărora Societatea lucrează și conduce lucrul Domnului.

Filiala română are supravegherea și conducerea lucrului român și maghiar sub direcțiunea Societății din Brooklyn. La fiecare trei luni filiala trebuie să facă un raport de ce s'a lucrat, ce s'a tipărit, cât a venit și cât s'a cheltuit și pentru ce, care se trimite la centrala din Brooklyn. În următorul raport să arată cât s'a lucrat în cele șase luni trecute, care de fapt e puțin după cât ar *trebui* să se facă:

DEBURSĂRILE

(cheltuelile)

Tipărituri în limba maghiară

Volumul VII, 1000 exemplare . . .	Lei 46.975
Cărțica de întrebări la Vol. I . . .	5.650
Turnul de Veghere (6 numere) . . .	8.750
Pentru compactorie vol. 2 și 3 . . .	1.720
Pentru traduceri	868
122 Vol. I, cumpărate	3.118
	<u>Lei 67.089</u>

Tipărituri în limba română

Turnul de Veghere (5 numere)	Lei 13.900
Cartea de întrebări la Vol. I . . .	4.000
10.000 fol „Unde sunt morții?” . . .	4.260
Biblii cumpărate	4.462
Clîșee	837
	<u>Lei 27.725</u>
Cheltueli cu Perigrinii	Lei 11.480
Poșta	3.287
Cheltueli de oficiu	8.958
	<u>Lei 23.725</u>

Venitul

Bilanț la 1 lunie creditat pentru lucrul maghiar	Lei 17.737
Donări nespecificate	23.725
Din cărțile vândute maghiare	25.418
românești	15.451
Donări speciale pentru lucrul maghiar	24.500
Din fondul fraților români din Brooklyn trimiși pentru lucrul românesc	72.176
Venit total	<u>Lei 177.007</u>
Cheltueli totale	118.072
Bilanț	<u>Lei 58.934</u>

SEPARAT

Venit total pentru lucrul maghiar	Lei 67.655
Cheltueli	67.089
Bilanț pentru lucrul maghiar	00.566
Venit total pentru lucrul românesc	85.627
Cheltueli	27.259
Bilanț pentru lucrul românesc	58.368
Epistole primite	365
trimse	620

Peregrini activi au fost șeasă de toți, trei pentru români și trei pentru maghiari; cu toate că dorința ne-a fost întodeauna pentru mai mulți. Unii murmură că nu sunt mai mulți frați călători și spun că noi am fi vinovați de aceasta, punând argumentul că în anii trecuți adunările erau cercetate mai des și se făcea mai multe adunări ca acum. Dar aceștia uită că lucrul s'a lăsat cu mult din anii trecuți, fără ca lucrătorii să se fie înmulțit. Noi suntem gata oricând să punem mai mulți frați numai să avem de unde; și ne rugăm cu speranță că Domnul Secerișului să trimită mai mulți lucrători în via Sa, și căutăm pe orice cale să inducem în serviciu pe cei cari corespund pentru el.

În America Societatea are și un alt departament, de colpouteri. În care sute de frați și surori lucrează tot anul deșărândul. Numărul acestora este între 400-600 și vând dela 200.000 până la 300.000 de cărți anual. În anul 1917 spre 1918 au fost 7000 de acești brilași soldați și s'au vândut aproape 1.000.000 de volume. Unii dintre aceștia sunt, ori au fost, profesori, învățători și unii chiar cu averi mari. Ideea nu e agent de vândut cărți ci de a da o mărturie bună pentru adevăr, conform legământului lor de sacrificiu. Noi încă așteptăm să punem la cale un astfel de lucru, în care toți — frați or surori, tînări or bătrâni — vor putea să participeze, și faptul că nu s'a făcut până acum e pentru că nu avem încă cărți gata.